leitakse, kust tema päritud, sadulsepp Reinhold Grobe nime saab kandma."

Ja nüüd jäi laps põliselt senna. Ükski kohus ei pärinud tema järel ja keegi ei tulnud, teda ära wiima. Tema mängis ja roomas ja naeris tuas ümber, nagu oleks tema omast esimesest hingetõmmamisest saadik seal olnud.

Meie abielu-paari peale ei näinud laps kuidagi muutes mõjuma. Mees jäi nukraks ja sõnataks, nagu ennegi, ja naene tallitas oma asju sõna lausumata edasi. Aga tähtjas oli itka, et sadulsepp mitte enam nii Jumala-teutlikult inimesi ei neednud kui senni, ja oma naesele nii kihwtiseid sõnu ei annud, kui tema ülepea naesega rääkis. Kust see tuli? Lihtlaselt, laps ei sallinud seda mitte. Kui mees oma healt tooreks karjumiseks tõsima hakkas, tuli weikese kartlikult tema juure, hakkas tema põlwedest kinni ja wahtis nagu papaludes tema otsa, ja seda paluwat lapse-waatamist ei wõinud mees wälja kannatada, pidi ennast ära pöörama, ja tema heal muutis ennast arusaamata nurisemiseks ja urisemiseks. Ja see juhtus nii sagedast, et tema wiimaks enam pealegi ei hakkanud, sest kõiki omast wihasest südamest wälja sõimata tema ei usaldanud; laps ei sallinud seda mitte.

Ja niisama tähtjas oli, et sadulsepp, kes

kellegi peale lahkest waadata ei raatsinud ja ialgi üht tähte oma südame liikumisest ei annud, nüüd ometigi tundide kaupa lapse lorisemist pealt kuulata wõis, et tema seal oma kannatust ei kautanud, kui laps teda tema töö kallal tülitas ja tema tööriistad segamini pillutas, et tema koguni, kui kedagi teist nägemas ei olnud, last oma süllе wõttis ja temast oma juukseid ja habet sasida laskis, mida see suure rõõmuga tegi. Oleks siis teraselt tema peale waadatud, siis oleks nähtud, et midagi nagu lahkus nukra mehe näu üle libises ja tema suu naeratas.

Kas sündis see õige asjaga? Kas see ei olnud nõidus? Wõib olla, aga laps suutis ka weel teisi asju korda saata.

Ühes elumajas, kus ühte lahket sõna ei räägita ja kus rõõmus naer ei kosta, seal ei wõi keegi hea meelega olla, sealt püütakse wälja saada, ja kuhu minnakse siis? Kõrtsi, wiina juure! Seda kiusatust oli aga laps ära koristanud, oli meest tooreist riiu-sõnadest wõerutanud, teda naeratama õpetanud, kui ka salamahti — nüüd ei kiskunud teda tema nukker meel ka enam — nii sagedast kottu wälja, kui enne. Tuas wõis nüüd õhtati õige heaste istuda, laps, kes senni oma weikeid jalgu oli tarwitama õppinud, jookstis ühe juurest teise juure, naeris ja pani naerma, ja üks